

отъ дивната персийска версификация, то азъ бѣхъ завладѣлъ далекогледа, който се намираше тукъ и се захехъ да наблюдавамъ хоризонта, старайки се да намѣря полковетъ отъ центра и отъ дѣсното крило.

Прѣвъ врѣме на това занятие, азъ изведнажъ забѣлѣзахъ върху далечнитѣ хѣлмове всадници и артилерия, която заемаше позиция, и веднага доложихъ на тѣхни прѣвъзходительства за видѣното отъ менъ, обаче Ешрефъ-папа, безъ да ми даде даже да досвѣрша, каза ми, че въ моитѣ години много лесно се приематъ кръстцитѣ-снопи за орджия, а селскитѣ коне — за кавалерийски разузнавачи, и отъ ново пакъ гордо-гордо се зае съ великолѣпно декламиране на баллади, красотата на които трѣбваше да е твърдѣ величественна, защото, повидимому, тѣхния авторъ се бѣше така унесалъ и даже бѣше забравилъ, че въ тази минута имаше нѣщо по-бързо да се върши, нѣщичко по-важно, отъ колкото занятието съ изящната литература!

Азъ продължавахъ да наблюдавамъ за движенията на противника, който се развърщаше въ дѣсно и въ лѣво отъ забѣлѣзаната отъ менъ първа група и, безъ да гледамъ на чудно поетическото настроение на високопоетичния и интересния маршалъ, азъ си позволихъ още единъ пжтъ да ги увѣдомя за това що виждахъ. Този пжтъ персийскитѣ пословици, назначени противъ младитѣ *бѣбрачи*, прѣди да ми запушатъ устата, показа се димъ и грѣмъ, и рускитѣ топове заговориха съ единъ по краснорѣчивъ и по благозвученъ езикъ, отъ колкото всичката поезия на Саади, и Русчущкия командантъ — който бѣше толкова много виновенъ за Свищовското поражение — биде принуденъ не само да мѣлкне и да не декламира . . . но даже и проза спрѣ да говори!